

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 24. december 2019

Kirkedag: Juleaften/B

Tekst: Es 9,1-6; Luk 2,1-14

Salmer:

SK: 94 * 119 * 120 * 104 * 121

LL: 94 * 119 * 120 * 104 * 121

Så er det blevet juleaften. Og hvor er det godt, at vi er her. Hvor er det skønt at fejre julehøjtiden sammen. Sammen med en masse mennesker, vi ellers ikke fejrer noget sammen med. Blandt os er der nogle, der har meget med hinanden at gøre ud over juleaften. Men der er næppe nogle af os, der har en hel masse at gøre med os alle sammen sådan året igennem. Men vi er samlet her i samme rum og om det samme på denne højhellige eftermiddag.

For en stund er vi fælles om noget, som ingen af os har arrangeret. Der er ingen vi bagefter kan klandre for anledningen. Der er ingen, der er særligt inviteret, og der er ingen, hvorom andre undrer sig over dennes tilstedeværelse. Vi er samlet om noget, som ingen af os skal eller kan garantere og heller ikke skal stå inde for. Vi er samlet om noget, som er så meget mere end os og sætter sig fuldstændig ud over alle de årsager og begrundelser og bevæggrunde for, hvem vi ellers samles med.

Vi er samlet om noget, som giver denne dag mening og indhold. Vi er samlet om det, som har båret os frem til denne dag, som vil bære os i dag, og bære os ud i dagene, der kommer, så længe der kommer dage.

Hvad vores motivation for at være her i dag er, er for så vidt ligegyldig. I bund og grund, så er der kun os selv og vores Gud, der kender vores egentlige og dybeste begrundelse for at være til julegudstjeneste. Og den ene motivation er ikke mere from end den anden eller en bedre kristen end den anden.

Jeg synes, det er helt fantastisk, at vi kan være så mange samlet til julegudstjeneste om Guds åbenbaring af sin herlighed i Jesus Kristus, barnet født i Betlehem. Det er helt fantastisk i en tid, hvor ellers mange budskaber og fokuspunkter om julen ikke har særligt meget med julens indhold at gøre. I tiden fokuseres på, om vi kan købe klimavenlige julegaver og spise klimavenlig julemad, for alle er enige om, at julen som forbrugsfest, kan vi ikke sådan lige komme af med; men så kan vi da gøre den klimavenlig. Og det gør vel heller ikke noget, om vi klimasynder bare en lille smule denne ene aften; når vi nu har bestemt at kvitte både skiferien og sommerferien og nøjes med en gåtur i den danske sommer. Når vi sådan ser på julen lidt på afstand og i det store billede, så skal man godt nok se godt efter for at se, at det handler om et barn, at det handler om mennesker, at julen handler om Gud Herren og os, at julen handler om hjerter og ikke om sager.

Og så alligevel ikke. For i det billede er en masse mennesker, der ikke kan finde på at gå ind i højtidsaftenen uden at begynde med aftenens egentlige anliggende og indhold, nemlig Guds søns fødsel, Guds søns komme til os som vores frelser. Og det er helt vildt vigtigt, at evangeliet om Guds vilje til at ville os, lyder og tages imod af mennesker i vort samfund.

For et Gud-løst samfund, altså et samfund, hvor mennesker ikke lever i relation på en eller anden måde til Gud Herren, som har ladet hele sin herlighed få skikkelse i Jesus Kristus, et samfund, som ikke har dét som udgangspunkt og fokuspunkt,

og hvor mennesker ikke ser sig selv i Guds billede, det bliver et råt og ubarmhjertigt samfund. Det bliver nemt et samfund, hvor vi næsten har gjort klimaet til en religion, og hvor det er mere vigtigt, at vi ikke gør klimaguden, CO2, vred, end at vi tager Gud Herrens herlighed til os, og det næsten er blevet en større synd at køre i sin bil end at være sin kone utro.

Jeg er af den fulde overbevisning, at har vi Gud Herren og Hans frelse i Jesus Kristus, som udgangspunkt og fokuspunkt, så vil det at tage vare på vores jord også komme mere i fokus. For deri kommer også vores forvalteransvar og –forpligtelse i fokus. Men når ikke vi begynder med at se os selv i Guds billede, så bliver det hele meget hurtigt og nemt begrænset til at blive set i mit billede. I den enkeltes billede. Og det billede af verden, synes jeg faktisk har meget skønt at ønske sig.

Det er i det billede, vi næsten dagligt for tiden hører om korrupsion og nepotisme i diverse styrelser, om snyd og bedrag med offentlige og sociale midler, hvor en billist bliver trukket ud af sin bil og får tæsk af en anden bilist, fordi vedkommende dyttede af ham, hvor voksne mænd er nogle svin og smadrer børns liv via børnenes profiler på diverse medier, hvor snyd og bedrag og humbug trives mellem mennesker, ene og alene for at stille begærets sult efter egen lyst, og mennesker bliver brugt som midler og ikke som mål.

Hvor troen på Gud Herren og Jesus Kristus er væk, der forsvinder også etik og moral. Der forsvinder også ideolog og medmenneskelighed og anstændighed. For dermed forsvinder et større og overordnet mål og mening med tilværelsen, og hvis målet og meningen med tilværelsen kun er mig selv, så er der godt nok mange mennesker, der bare er i vejen for det. Og ideologien for det gode samfund forsvinder, opluges totalt af egoismens altopslugende gab. Også når det gælder klimaet. For

kun få af os vil kunne se en vindmølle, et biogasanlæg, et solcelleanlæg, blandt andet fordi det forringer prisen på vores ejendom; kun få af os køber en el-bil, hvis den er dyrere end en benzinbil; kun meget få af os vil tage toget på en uges ferie til Spanien, for det tager fire dage at komme derned og fire dage at komme hjem igen, og så er den ferie jo brugt på diverse togstationer. Når troen på Gud forsvinder, så hænger ideologi meget snævert sammen med vores pengepung. Ikke dermed sagt, at troende mennesker per automatik er bedre mennesker; men troende mennesker har ingen undskyldning for ikke at vide bedre, og dermed også at kunne handle bedre; mens det Gud Herren-løse samfund egentlig godt kan undskyldes, for det har kun sin egen snævre synsvinkel at se verden ud fra.

Derfor er det så vigtigt, det vi er sammen om på denne højtidsdag. Det er så vigtigt, for vort samfund og for det enkelte menneske, at vi besinder os på, gør os klart, holder fast i, og har som holdepunkt i livet, at Gud Herren vil os. Derfor blev det jul.

Da Jesus blev født, blev han ikke født ind i en gudeløs verden. Det vrimlede med guder i den græsk-romerske verden. Et utal af guder, der levede i gudeverdenen og ikke bekymrede sig specielt om menneskenes verden, slet ikke om det enkelte menneske. Derfor var det vildt opsigtsvækkende, hvad der så at sige voksede op sammen med barnet i krybben.

Med barnet voksede et billede af Gud frem for mennesker. Et billede af Gud Herren, der bekymrer sig om mennesket. Om det enkelte menneske. Bekymrer sig om, hvorvidt det enkelte menneske fortages i sin Gud-løshed og tros-løshed, i sin egen magtesløshed og bliver et offer for eget begær. Gud Herren bekymrer sig om at frelse mennesker. Frelse os til noget meget større, og i dette vise os noget meget større at leve for og i.

Nemlig Gudsriget. Og modsat den græsk-romerske gudeverden, så er Gudsriget lige midt iblandt os.

Men det er næsten absurd, at dette skulle begynde med et lille barn i en krybbe. Dermed begyndte det i det, der er uden for menneskets forståelsesramme. Begyndte i det, der kalder os ud af os selv og ind i troens sfære. Kalder os ud i det helt store, om end det syner så småt og usandsynligt.

Men barnet i krybben er Himlen på jord. Han er Gud Herrens herlighed i jordisk skikkelse. Vi kan ikke forstå det, og samtidig så kan vi netop forstå det, når det sker på vore vilkår og i vore livs udfoldelsesramme. Gud Herren lod i Jesus alt det himmelske komme til og fylde den jordiske udfoldelsesramme for livet, så vi kan se det, tilbede det, knytte vore liv til det og derved opleve vore liv opløftet til en herligheds frelse i en kærlighed, der langt overgår vor forstand. Det blev jul, fordi Gud bekymrer sig om os.

Derfor er det så vigtigt for vort samfund og for det enkelte menneske, at hvad der samler os så forskellige her på højtidsdagen og giver udgangspunktet for en højhellig aften, at det følger os i de kommende dagligdage. At vi, når det bliver hverdag igen, husker på og lader det være vejledende og hjælpende for os, at Gud Herren bekymrer sig om os. Da har vi et godt udgangspunkt for at bekymre os om hinanden, om vor jord og dens klima, og samtidig behøver vi ikke bekymre os, for det er blevet himmel på jord, og den himmelske er kommet for at frelse de jordiske, at enhver, som tror på ham, ikke skal fortæbes men have evigt liv.

Menneske, fryd dig,
os er en evig frelser fød.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.